

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/62/2018
Identifikačné číslo spisu: 5415010216
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5415010216.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. J. a spol., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného O. J. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. júna 2016, sp. zn. 2To/35/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 29. marca 2016, sp. zn. 2T/56/2015 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného O. J. za vinného (okrem menovaného súd v týmto rozsudkom odsúdil aj ml. Y. T. za skutok označený pod č. 2) zo skutku označeného pod č. 1 z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. a zo skutku označeného pod č. 2 zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. dňa 10. júna 2015 okolo 00.30 hod. v obci Y. B., okres Y. W., vyliezol na strechu oplateného rodinného domu č. XXX, cez pootvorené strešné okno vošiel dnu, následne sa prešiel do spálne, kde spali poškodení O. W., nar. X. W. XXXX a jeho manželka X. W., nar. XX. V. XXXX, ktorá po tom, ako počula nejaké zvuky, zasvietila lampu na nočnom stolíku a v izbe zbadala obvineného zamaskovaného kapucňou na hlave, na čo začala kričať, tento prišiel ku nim so sprejom v ruke a kričal, aby boli ticho, že sa im nič nestane a následne žiadal peniaze, začal zväzovať poškodenej natrhanými textíliami ruky, nohy a ústa, neustále pri tom opakoval, kde sú peniaze, pristúpil k poškodenému O. W., vybral z vrečka teleskopický obušok, ktorým ho udrel, následne na neho skočil a začal ho dusiť a napokon ho zviazal remeňmi vytrhnutými z tašky na notebook, po tom, čo mu uviedli, že platia platobnými kartami, preto peniaze v hotovosti nemajú, žiadal od nich tieto karty s PIN kódmi, ktoré aj na základe ich údajov v dome našiel a taktiež od nich žiadal kľúče od ich osobného motorového vozidla, zn.

Toyota Avensis, EČ: Z. XXX K., VIN: M ktoré aj našiel, pričom pri odchode zobral tiež dva mobilné telefóny, a to zn. Samsung Galaxy a Nokia, náramkové hodiny zn. Certina, fotoaparát zn. YASHICA a finančnú hotovosť 80 €, pánsku koženú peňaženku, 6 ks kľúčov od rodinného domu, ktorý za sebou zamkol a na uvedenom motorovom vozidle odišiel, čím poškodeným O. W. a X. W. spôsobil škodu vo výške najmenej 2 986 €, pričom v dôsledku prežitej udalosti sa u poškodenej X. W. rozvinula posttraumatická stresová porucha vyžadujúca si psychiatrickú ambulatnú liečbu, ktorá doposiaľ trvá,

2. dňa 19. mája 2015 okolo 5.30 hod. v X. N., po predchádzajúcej dohode aj s O. B., vošla obvinená Y. T. do herne O. na K. č. XXXX/XX, kde po zistení, že sa tu nachádza len jedna zamestnankyňa, vyšla von a oznámila to odsúdenej O. B. a obvinenému O. J., ktorí čakali v blízkosti herne a následne títo, zamaskovaní silónovými pančuchami, vošli do herne, kde na zamestnankyňu Mgr. F. Z., PhD., nar. X. W. XXXX, obvinený J., držiac v ruke kuchynský nôž s drevenou rukoväťou, jej povedal slová: „Daj mi peniaze, lebo ťa zabijem...“, na čo mu menovaná zo strachu, že tieto vyhrážky uskutoční, otvorila pokladňu, z ktorej si on zobral bankovky v celkovej výške 480 € a zároveň zobral z vedľajšieho pultu mobilný telefón zn. Samsung so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX XXX XXX v hodnote najmenej 25 € patriaci Mgr. F. Z., PhD. a z herne ušli, pričom cestou zahodili aj vrchné oblečenie, mobilný telefón a nôž a takto získané finančné prostriedky si všetci traja rozdelili, čím spôsobili poškodenej spoločnosti E., s.r.o., T. č. XXXX, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX., škodu vo výške 480 € a poškodenej Mgr. F. Z., PhD., nar. X. W. XXXX, škodu vo výške najmenej 25 €.

Obvinenému bol za to podľa § 188 ods. 3, § 36 písm. l/, § 38 ods. 3, ods. 7 a § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého súd obvineného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Obvinenému bol zároveň podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na dobu 3 rokov.

Obvinený podal dňa 12. apríla 2016 voči výroku o treste rozsudku okresného súdu odvolanie. Predmetný výrok napadol prokurátor odvolaním v neprospech obvineného podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 12. apríla 2016.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 15. júna 2016, sp. zn. 2To/35/2016 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste rozsudku okresného súdu, týkajúci sa obvineného, pričom na základe § 322 ods. 3 Tr. por., podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Krajský súd týmto rozhodnutím zároveň podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného.

Obvinený, prostredníctvom ustanoveného obhajcu, využil svoje právo v zmysle § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., keď dňa 24. septembra 2018 napadol rozsudok krajského súdu dovolaním, uplatňujúc v ňom dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dôvodnosť dovolania obvinený založil na nesprávnom vyhodnotení neexistencie poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák., tvrdiac, že ide o námietku právnu a nie skutkovú, poukazujúc pritom na judikát publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 18/2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. mája 2017, sp. zn. 5 Tdo 8/2017.

Obvinený vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu, že jeho správanie pri spáchaní skutku uvedeného v bode 1/, jeho prejav a vnútorný postoj k trestnej činnosti, sú dôvodom vylučujúcim použitie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Odvolávajúci sa na stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 44/2017, vrátane uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo 16. mája 2016, sp. zn. 23To/22/2016, publikovaného v časopise Zo súdnej praxe pod č. 49/2016, obvinený vyjadril nesúhlas s právnym záverom krajského súdu, podľa ktorého, aby súd priznanie obžalovaného k spáchaniu trestného činu v akejkoľvek podobe

hodnotil v jeho prospech, musí svedčiť o jeho snahe po náprave a nesmie byť urobené formálne. Navyše priznane k spáchaniu trestného činu, samo o sebe, bez úprimnej ľútosti, nevyvoláva účinky, ktoré by mohli byť obžalovanému na prospech.

Krajský súd mal zohľadniť prejav obvineného prednesený v záverečnej reči a pri využití práva posledného slova, nakoľko v tejto veci urobil vyhlásenie o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

V prípade ľútosti ide o následnú (pozitívnu) reakciu páchatel'a na spáchaný trestný čin, a preto jeho správanie počas trestného činu nemôže byť kľúčové pre posudzovanie existencie či neexistencie účinnej ľútosti, ako vo svojom odôvodnení uviedol krajský súd. V ďalšej časti obvinený vyjadril poľutovanie nad tým, ak jeho vyjadrenie, že do domu poškodených nešiel s úmyslom vykonať lúpež, ale iba kradnúť, bolo pochopené ako prejav absolútnej necitlivosti. Zámerom tohto vyjadrenie bolo ozrejmiť svoju pohnútku.

Obvinený na podklade uvedeného nesúhlasí so záverom krajského súdu, že by jeho priznanie bolo urobené len formálne a bez úprimnej ľútosti. Na tomto mieste opätovne zdôraznil, že k celej svojej trestnej činnosti sa bezvýhradne a hneď na začiatku trestného stíhania dobrovoľne priznal.

Konajúce súdy mu okrem toho mali pričítať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., pretože aktívne napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Práve vďaka jeho pomoci došlo k objasneniu celej trestnej činnosti.

S ohľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, vrátane uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., bolo potrebné aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. Takýto postup by zároveň rezultoval v zásadnú zmenu v jeho právnom postavení v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por. Mimoriadne zníženie trestu je v danom prípade dôvodné aj tým, že postupom okresnej prokuratúry došlo k porušeniu rovnosti v prístupe k obžalovaným, keďže u spoluobvinenej (O. B.) došlo k uzavretiu dohody o vine a treste.

V súlade s uvedenou argumentáciou obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v neprospech obvineného. Aby zrušil rozsudok krajského súdu ako aj všetky naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a zároveň prikázal krajskému súdu, aby vec potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na dovolanie obvineného reagoval prokurátor Okresnej prokuratúry Dolný Kubín podaním z 10. októbra 2018. Ten vo svojom vyjadrení úvodom poukázal na súdom prijaté vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (nesprávne uvádza § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por.), ktoré vylučuje podanie dovolania okrem dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený sa podľa prokurátora v priebehu jedného mesiaca dopustil dvoch trestných činov, a sice zločinu lúpeže a obzvlášť závažného zločinu lúpeže. Zo znaleckého skúmania vyplýva, že poruchy správania obvineného sa odvíjajú od jeho dissociálnej, citovo chladnej, neempatickej, atrocitnej „moral insanity“ osobnostnej štruktúry. Obvinený sa skutku označenému pod č. 2 dopustil brutálnym spôsobom, ktoré nemôže ostať bez povšimnutia a následku prejaveneho v treste, ktorý nielen páchatel'a, ale aj iných odradí od páchania takejto trestnej činnosti.

Krajský súd podľa názoru prokurátora zákonným spôsobom popísal, na základe akých úvah a ustanovení Trestného zákona uložil obvinenému trest. Napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné, pričom jeho odôvodnenie je zrozumiteľné, jednoznačné a správne. Krajský súd na zmiernenie uloženého trestu dokonca aplikoval ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. (nesprávne uvádza § 37 ods. 7 Tr. zák.). Pre použitie § 39 Tr. zák. v posudzovanej veci neboli splnené zákonné podmienky.

Práve s ohľadom na povahu obvineného, zhodnotenú znalcom, nemožno vyhlásenie obvineného o úprimnej ľútosť vykladať inak, ako to urobil krajský súd. Slovné prejavy obvineného sú totiž v priamom rozpore so štruktúrou jeho osobnosti.

Podľa názoru prokurátora, citované rozhodnutia v dovolaní nemajú taký význam, aký im prikladá obvinený. Z jeho pohľadu v priebehu trestného konania nedošlo k porušeniu žiadnej existujúcej zásady.

Keďže v posudzovanej veci absentuje také pochybenie, ktoré by napĺňalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., je potrebné rozhodnúť postupom v súlade s ustanovením § 382 písm. c/ Tr. por., a teda odmietnuť dovolanie obvineného ako zjavne nedôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por. v intenciách § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, pričom nezistil žiadnu takú okolnosť, pre ktorú by ho bolo potrebné odmietnuť pre niektorý z formálnych dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por. Po bližšom oboznámení sa s obsahom dovolania však dospel k záveru, že v ňom absentujú také chyby, ktoré by napĺňali niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom sa žiada podotknúť, že dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Tr. por. radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že jeho uplatnením sa napáda právoplatné súdne rozhodnutie. Nakoľko následkom dovolania môže byť narušenie stability konečného a vykonateľného rozhodnutia, musí pri jeho uplatnení výrazne akcentovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti. Dovolanie si preto nemožno zamieňať s odvolaním. Inak povedané, v dovolaní napadnutom rozhodnutí, alebo konaní, ktoré mu predchádzalo, musí dôjsť z hľadiska intenzity k tak zásadnému pochybeniu, z dôvodu ktorého na právoplatnosti nemožno viac trvať. Zákonodarca výpočet týchto najzásadnejších pochybení koncentroval do ustanovenia § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ ide o viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (R 120/2012).

Za kvalitu podaného dovolania je tak zodpovedný výlučne dovolateľ, ktorý určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd nebude v konaní preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo mu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v Trestnom poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vychádzajúc z textu citovaného ustanovenia Trestného poriadku, účinné uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy pre jeho uplatnenie. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá dovolateľa oprávňuje uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dikcia vety za bodkočiarkou naproti tomu konzekventne vylučuje revíziu akýchkoľvek skutkových zistení v dovolacom konaní. Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k tejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014).

K uvedenému je potrebné dodať, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. so sebou viaže zákonnú podmienku vyplývajúcu z piateho odseku naposledy označeného ustanovenia,

podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Citované ustanovenie vyjadruje vyššie popísaný záujem na zachovaní právnej istoty, resp. stability súdneho rozhodnutia, ktorý hodnotovo presahuje existenciu nevýznamných pochybení, ku ktorým došlo v napadnutom rozhodnutí, eventuálne v priebehu mu predchádzajúceho konania.

Podstatu predloženého dovolania tvorí výhrada obvineného založená na tvrdenom pochybení krajského súdu, keď tento v rozpore so skutočným stavom veci dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák.

Najvyšší súd konštatuje, že povaha uvedenej námietky je rýdzo skutková a nie právna, ako sa mylne domnieva obvinený. Z judikatúry najvyššieho súdu (ktorú obvinený vo svojom dovolaní sám cituje) totiž zreteľne vyplýva, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak ale súd vo svojom výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Tr. zák., ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Tr. por. môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia) (R 18/2015).

Inak povedané, v posudzovanom prípade ide o námietku jednoznačne skutkovú, keďže obvinený sa ňou domáha prehodnotenia súdom prijatého záveru o neexistencii poľahčujúcich okolností. V danej veci prítomnosť čo i len jednej poľahčujúcej okolnosti vo výroku napadnutého rozhodnutia (avšak ani v jeho odôvodnení) konštatovaná nebola.

Ako obiter dictum najvyšší súd dodáva, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (žiadného dovolacieho dôvodu) by nedošlo ani v tom prípade, ak by najvyšší súd uplatnenej námietke predsa len priznal právnu povahu, ako to obvinený požaduje.

Za danej situácie by dovolací súd nebol povinný z vecného hľadiska zaoberať sa obvineného argumentáciou, domáhajúcou sa priznania poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., nakoľko ani prípadná správnosť tejto argumentácie by nebola spôsobilá naplniť obsahový rámec dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Totíž v dôsledku správneho použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. (asperačná zásada), došlo v posudzovanom prípade k úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby pôvodne z 10 rokov až 15 rokov na 10 rokov až 20 rokov. Obvinenému bol pritom uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov, teda na spodnej hranici.

Ak by v konaní boli súčasne zohľadnené obvineným uvádzané poľahčujúce okolnosti, vo výsledku by to znamenalo „len“ povinnosť aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák., čo by sa v praktickej rovine odrazilo v znížení hornej (nie dolnej) hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pri existencii poľahčujúcich okolností, resp. ich prevahy, by tak zákonom upravená (v súlade s R 32/2009) trestná sadzba u obvineného predstavovala rozmedzie od 10 rokov do 17 rokov a 9 mesiacov.

Z uvedeného je na prvý pohľad zrejmé, že výška uloženého trestu odňatia slobody v napadnutom rozhodnutí, by v rozmedzí upravenom podľa kritérií požadovaných obvineným (spočívajúcich v zohľadnení dvoch poľahčujúcich okolností), opäť predstavovala trest odňatia slobody uložený na spodnej hranici. Pre obvineného pozitívna úprava v pomere poľahčujúcich okolností by tak jednoznačne nemala podstatný dopad na zmenu v jeho právnom postavení, ako to vyžaduje ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por.

V kontexte uvedeného sa žiada dodať, že samotná neprimeranosť uloženého trestu nepredstavuje žiaden

relevantne uplatniteľný dovolací dôvod. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti chronicky pripomína, že primeranosť uloženého trestu sa v dovolacom konaní neskúma.

Pokiaľ ide o námietku domáhajúcu sa mimoriadneho zníženia trestu, najvyšší súd nespochybňuje procesnú možnosť aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. v súvislosti s vyhlásením obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (legitimita takého postupu, spočívajúceho v použití analógie, bola ostatne odobrená najvyšším súdom v stanovisku publikovanom pod č. R 44/2017), podotýka však, že ide zákonnú možnosť a nie povinnosť súdu, ako sa nesprávne domnieva obvinený. Inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je totiž vždy fakultatívnej povahy, čo znamená, že obvinený na takéto rozhodnutie nemá právny nárok. Zo stabilnej judikatúry najvyššieho súdu navyše celkom jednoznačne vyplýva, že námietka nepoužitia ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. (viď R 5/2011, R 51/2014).

Najvyšší súd v súvislosti s tým zdôrazňuje aj to, že po prijatí vyhlásenia obvineného o jeho vine uznesením prvostupňového súdu, bráni v dovolacom konaní preskúmaniu výroku o vine ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por., samozrejme s výnimkou, ak by došlo v konaní k zásadnému porušeniu práva na obhajobu obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. V danom prípade obvinený takéto porušenie nenamietal a dovolací súd v tomto smere nezistil žiadne porušenie.

Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, najvyšší súd rozhodol spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.